Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Titlul în limba engleză
THE DIVINE MATRIX,
Bridging Time, Space, Miracles, and Belief

Copyright © 2007 de Gregg Braden
Publicată în 2007 de Hay House Inc., USA
ascultați emisiunea de radio Hay House pe
www.hayhouseradio.com

Copyright ©2007, Editura For You

Tehnoredactare: Felicia Drăgușin
Foto copertă: Julia Kretsch

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRADEN, GREGG
Matricea Divină, Un pod ce leagă timpul, spațiul, miracolele și credințele /Gregg Braden - București:
For You, 2007
ISBN 978-973-7978-99-8

159.961

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,
mobile phone 0724212695;
e-mail monica.visan@b.astral.ro; editura_foryou@yahoo.com
website: http://www.editura-foryou.ro

Printed in Romania ISBN 978-973-7978-99-8

GREGG BRADEN

MATRICEA DIVINĂ

Un pod ce leagă timpul, spațiul, miracolele și credințele

Traducere
Laura Cristiana

EDITURA FOR YOU

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

DESPRE AUTOR

Gregg Braden, autor de mare succes, în clasamentul făcut de *New York Times*, a fost invitat la conferințe internaționale și evenimente pe tema rolului spiritualității în tehnologie. Fost proiectant de sisteme de calculatoare cu rang superior (Martin Arietta Aerospace), geolog (Phillips Petroleum), specialist în tehnologie digitală și director de operațiuni tehnice (Cisco Systems), el este considerat o autoritate de frunte în fuziunea dintre înțelepciunea trecutului nostru și știința, vindecarea și pacea viitorului.

De peste douăzeci de ani, Gregg a căutat prin sate din vârful munților, prin mânăstiri îndepărtate, prin temple străvechi și prin texte uitate, să descopere secretele de dincolo de vremuri. Căutarea sa a dus la publicarea, în anul 2004, a cărții *Codul lui Dumnezeu* - lucrare de natură să spulbere orice paradigmă și să dezvăluie adevăratele cuvinte ale unui mesaj străvechi, codificat în ADN-ul a tot ce este viață.

Între 1998 și 2005, călătoriile lui Gregg la mânăstirile din Tibetul central i-au dezvăluit o formă uitată de rugăciune, care în urma editărilor repetate ale textelor biblice de către Biserica Creștină timpurie s-a pierdut. În lucrarea sa din 2006, *Secretele unei rugăciuni pierdute*, el documentează acest mod de rugăciune, care nu are cuvinte sau expresie exterioară, însă ne dă acces la forța cuantică ce conectează toate lucrurile.

De la revoluționara *Trezirea la punctul zero* și până la familiaritatea din *Pășind între lumi* și la controversata *Efectul Isaia*, lucrările lui Gregg trezesc ce e mai bun în fiecare dintre noi, inspirându-ne pasiunile cele mai profunde, cu instrumentele potrivite pentru a construi o lume mai bună.

www.greggbraden.com,

Cuprins

Introducere 6
Partea I
Descoperirea Matricei Divine:
Misterul care conectează toate lucrurile 27
Capitolul întâi
Întrebare: Ce se află în spațiul intermediar?
Răspuns: Matricea Divină 28
Capitolul doi
Spulberarea paradigmei:
Experimentele care schimbă totul 67
Partea a II-a
Puntea dintre imaginație și realitate:
Cum funcționează Matricea Divină 93
Capitolul trei
Suntem observatori pasivi, sau creatori puternici? 94
Capitolul patru
Odată conectați, suntem conectați pentru totdeauna.
Viața într-un univers holografic 139
Capitolul cinci
Când „aici" este „acolo"
Și „atunci" este „acum": saltul peste timp și spațiu în matrice 163
Partea a III-a
Mesaje de la Matricea Divină:
A trăi, a iubi și a ne vindeca, în starea de conștiență cuantică 179
Capitolul șase
Universul ne vorbește:
Mesaje de la matrice 180
Capitolul șapte
Să citim oglinzile relațiilor: mesaje de la noi înșine 204
Capitolul opt
Rescrierea codului realității:
20 de chei ale creației conștiente 245

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL ÎNTÂI

ÎNTREBARE: CE SE AFLĂ ÎN SPAȚIUL INTERMEDIAR?

RĂSPUNS: MATRICEA DIVINĂ

„Știința nu poate dezlega misterul suprem al naturii, din cauză că, într-o ultimă analiză, noi înșine suntem... o parte din misterul pe care ne străduim să îl dezlegăm."

– Max Planck (1858-1947), fizician

„Dacă ne înțelegem pe noi înșine, conștiința noastră, atunci înțelegem și ce este universul, iar separarea dispare."

– Amit Goswami, fizician

Există un loc unde încep toate lucrurile, o locație a purei energii care, pur și simplu, „este". În acest incubator cuantic pentru realitate, toate lucrurile sunt posibile. Începând cu succesul nostru personal, cu prosperitatea și vindecarea și mergând până la eșecul nostru, la lipsuri și boli... totul – de la cele mai mari frici și până la dorințele noastre cele mai profunde – începe în această „supă" de potențial.

Prin intermediul agenților ce creează realitatea – care sunt imaginația, așteptările, judecățile, pasiunea și rugăciunea – noi „însuflețim" fiecare posibilitate și o aducem în existență. Prin credințele noastre referitor la cine suntem, ce avem și ce nu avem, la ce trebuie și ce nu trebuie să fie,

noile insuflăm viață celor mai mari bucurii, dar și celor mai întunecate momente ale noastre.

Cheia pentru a stăpâni acest loc al energiei pure este faptul de a ști că el există, a înțelege cum funcționează și, în final, a vorbi în limbajul pe care el îl recunoaște. Toate lucrurile devin disponibile pentru noi, arhitecții realității din acest loc unde începe lumea: spațiul pur al Matricei Divine.

Cheia 1: Matricea Divină este recipientul care conține Universul, puntea dintre toate lucrurile și oglinda care ne arată ce am creat.

La sfârșitul unei după-amiezi de octombrie, când făceam o plimbare printr-un canion îndepărtat din zona Patru Colțuri, în partea de nord-vest a statului New Mexico, ultimul lucru pe care mă așteptam să-l văd era un amerindian păstrător al înțelepciunii, venind către mine pe aceeași potecă. Acum era chiar acolo, stând în vârful unei pante mici care ne despărțea, în locul în care drumurile noastre se întâlneau.

Nu știu sigur de cât timp era acolo. Când l-am văzut, el aștepta, mă urmărea cum pășeam cu băgare de seamă, printre pietrele rare de pe drum. Soarele aproape de asfințit crea o lumină ce arunca o umbră intensă pe corpul acelui om. Ținându-mi mâna sus, pentru ca lumina să nu-mi bată în ochi, am putut vedea câteva șuvițe de păr, lungi până la umăr, pe care de vântul i le sufla pe față. Părea tot atât de surprins ca și mine. Și-a pus palmele ca un căuș la gură și vântul i-a purtat sunetul vocii, până la mine.

„Hello!", a strigat el.

„Hello", am răspuns eu. „Nu mă așteptam să văd pe cineva aici, la această oră a zilei." Apropiindu-mă ceva mai mult, l-am întrebat: „De cât timp mă urmăreai?"

„Nu de mult timp", a răspuns el. „Am venit aici ca să ascult vocile strămoșilor mei, în aceste peșteri", a spus el și a întins un braț către cealaltă parte a canionului.

Libris.RO

Drumul pe care îl urmam șerpuia prin niște site-uri arheologice, construite cu aproape unsprezece secole în urmă, de oamenii unui trib misterios. Nimeni nu știe de unde veneau și cine erau. Fără să existe vreo dovadă că abilitățile lor ar fi evoluat în decursul timpului, acești oameni – pe care amerindienii din epoca modernă îi numesc simplu „cei vechi" – au apărut într-o bună zi în istorie și au adus cu ei cea mai avansată tehnologie care putea să fie văzută în America de Nord, în decurs de încă o mie de ani. Începând de la clădiri înalte cât patru etaje și kivas-uri perfecte din piatră (structuri ceremoniale rotunde) îngropate în pământ și până la marile sisteme de irigații și sofisticatele culturi care le asigurau subzistența, acest complex pare să fi apărut doar într-o singură zi. Apoi, cei care l-au construit au plecat subit – pur și simplu, au dispărut.

Acești oameni din vechime ne-au lăsat câteva indicii prețioase, ca să ne spună cine erau. În afară de sculpturile în rocă de pe pereții canionului, nu s-au găsit niciodată consemnări scrise. Nu există locuri pentru înmormântare sau incinerare în masă, nici arme pentru război. Dar dovada existenței lor o putem vedea aici: sute de locuințe străvechi, într-un canion lung de 17,7 km și lat de 1,6 km, în colțul îndepărtat al unui canion pustiu din nord-vestul statului New Mexico.

Eu mai fusesem în acest loc pentru a mă plimba, a mă cufunda în frumusețea stranie a acestei pustietăți deschise și pentru a simți trecutul. În acea după-amiază de octombrie, atât eu, cât și acest păstrător al înțelepciunii venisem în acest deșert înalt, în aceeași zi și pentru același motiv. Ne-am împărtășit unul altuia credințele despre secretele care încă mai dăinuie în aceste locuri și atunci, noul meu prieten mi-a spus o istorioară.

Cu mult timp în urmă...

„Cu mult timp în urmă, lumea noastră era foarte diferită de ceea ce vedem astăzi", a început să spună

păstrătorul înțelepciunii. „Oamenii erau mai puțini și trăiau mai aproape de natură. Ei cunoșteau limbajul ploii, al recoltelor și al Marelui Creator. Știau chiar și cum să vorbească cu stelele și cu oamenii din cer. Erau conștienți că viața este sacră și că își are originea în căsătoria dintre Mama Pământ și Tatăl Cer. În acele vremuri, exista armonie și oamenii erau fericiți."

Am simțit cum ceva foarte vechi se ridică precum o apă în mine, în timp ce ascultam ecoul vocii liniștite a acestui om, creat de pereții de gresie care ne înconjurau. Deodată, vocea lui s-a schimbat, tonul devenindu-i trist.

„Apoi s-a întâmplat ceva", a spus el. „Nimeni nu știe cu adevărat de ce, dar oamenii au început să uite cine erau. În această stare de uitare, au început să se simtă separați – separați de Pământ, separați unii de alții și chiar de Acela care i-a creat. Erau pierduți și rătăceau prin viață, fără a avea vreo direcție sau vreo legătură. În această separare, ei credeau că trebuie să lupte pentru a supraviețui în această lume și să se apere împotriva acelorași forțe care le-a dat viața – viață pe care ei învățaseră să o trăiască în armonie și cu încredere. În curând, și-au folosit întreaga energie pentru a se proteja împotriva lumii din jurul lor, în loc de a face pace cu lumea din interiorul lor."

Imediat, povestirea spusă de acest om a intrat în rezonanță cu mine. Ascultând ceea ce îmi spunea, era ca și cum el ar fi descris oamenii din ziua de azi! Cu micile excepții constituite de unele culturi izolate și de anumite rămășițe ascunse ale unor tradiții ce încă mai dăinuie, este evident că civilizația noastră își concentrează atenția mai mult asupra lumii din *jurul* nostru și mai puțin asupra celei din *interiorul* nostru. Noi cheltuim sute de milioane de dolari în fiecare an pentru a ne apăra de boli și străduindu-ne să ținem natura sub control. Procedând astfel, poate că ne-am îndepărtat, mai mult decât oricând, de echilibrul dintre noi și lumea naturală. Păstrătorul înțelepciunii îmi

captase atenția – dar acum se punea întrebarea: unde voia să ajungă cu povestirea sa?

„Chiar dacă uitaseră cine erau, undeva în interiorul lor mai exista darul primit de la strămoși", a continuat el. „Mai exista o amintire ce trăia în ei. În visele din timpul nopții, ei știau că dețineau puterea de a-și vindeca trupurile, de a aduce ploaia atunci când aveau nevoie de ea și de a vorbi cu strămoșii lor. Ei știau că, într-un fel, puteau să-și găsească, din nou, locul lor firesc în lume. Căutând să-și reamintească cine erau, au început să construiască *în afara* corpurilor lor, acele lucruri care le reaminteau cine erau *în interior*. Odată cu trecerea timpului, au construit chiar și mașini care să îi vindece, au creat substanțe chimice pentru a face să crească recoltele și au întins fire pentru a comunica pe distanțe lungi. Cu cât rătăceau ei mai departe de puterea lor interioară, cu atât mai confuză devenea viața lor exterioară, în care aveau de-a face cu acele lucruri despre care credeau că îi vor face fericiți."

Ascultând ce spunea, am observat o paralelă inconfundabilă între oamenii despre care povestea el și civilizația noastră de azi. Civilizația noastră s-a complăcut în ideea de a fi neputincioasă, când este vorba despre a ne ajuta pe noi înșine sau a crea o lume nouă. De prea multe ori ne simțim *neajutorați*, privind cum ființele pe care le iubim se îndepărtează încet de noi, fiind prinse în ghearele durerii și ale viciilor. Credem că suntem neputincioși, când e vorba de a ușura suferințele produse de unele boli cumplite, pe care nicio ființă vie nu ar trebui să le îndure vreodată. Putem doar să *sperăm* într-o pace care să îi pună în siguranță pe cei la care ținem, împotriva terorii unor câmpuri de luptă străine. Și, împreună, simțim că suntem niște ființe lipsite de importanță în fața unei amenințări nucleare crescânde, pe măsură ce lumea se aliniază conform divizărilor bazate pe credințe religioase, rase și granițe.

Se pare că, cu cât ne abatem mai mult de la legătura noastră naturală cu pământul, cu corpul nostru, de la legătura dintre noi și ceilalți, dintre noi și Dumnezeu, cu atât devenim mai goi pe dinăuntru. În această stare, ne străduim să umplem vidul interior cu „lucruri". Dacă privim lumea din această perspectivă, eu nu pot să nu mă gândesc la o dilemă similară, ilustrată de filmul de science-fiction, *Contact*. Consilierul științific al președintelui țării investighează problema fundamentală cu care se confruntă toate societățile tehnologice. Într-un interviu televizat, el se întreabă dacă noi suntem o societate mai bună datorită tehnologiei noastre – ea ne-a apropiat mai mult unii de alții, sau ne-a făcut să ne simțim mai separați? În film, de fapt, nu se dă niciun răspuns la această întrebare – pentru acest subiect ar putea fi scrisă o carte întreagă. Totuși, este bună ideea pusă în discuție de consilier, atunci când el întreabă cât din puterea noastră o cedăm noi divertismentelor.

Dacă simțim că jocurile video, filmele, relațiile virtuale on-line și comunicația fără voce sunt necesități și că ele devin înlocuitori pentru viața reală și pentru contactul direct, față în față – atunci acestea pot fi semnele că societatea are probleme. Chiar dacă sistemele electronice și mediile de divertisment par să ne facă viața mai interesantă, ele ar putea reprezenta și un „beculeț roșu", care ne semnalizează cât de mult ne-am abătut de la puterea noastră de a avea o viață bogată, sănătoasă și plină de sens.

În plus, dacă elementele asupra cărora ne concentrăm preponderent în viață sunt cum să *evitam bolile* în loc să trăim într-un mod sănătos, cum să *îndepărtam* războiul în loc de a coopera într-un cadru pașnic, sau cum să creăm noi arme, în loc de a trăi într-o lume în care conflictele armate să fie ceva depășit, atunci este evident că drumul pe care îl urmăm este un drum al supraviețuirii. În felul acesta, nimeni nu este cu adevărat fericit – nimeni nu „câștigă", de fapt. Dacă observăm că suntem pe acest drum,

atunci, în mod clar, lucrul pe care trebuie să îl facem este să căutăm o altă cale. Exact la acest lucru se referă cartea de față și de aceea vă prezint această povestire.

„Cum se termină povestea?", l-am întrebat pe păstrătorul înțelepciunii. „Au reușit totuși oamenii să-și regăsească puterea și să-și amintească cine erau?"

În acel moment, soarele deja dispăruse în spatele pereților canionului și, pentru prima dată, am putut să îl văd bine pe cel cu care vorbeam. Acest om, cu pielea bronzată de soare, care stătea în față mea a zâmbit larg, atunci când mi-a auzit întrebarea.

A tăcut un moment, apoi mi-a șoptit:

„Nimeni nu știe asta, pentru că povestirea nu e terminată. Oamenii care s-au pierdut sunt strămoșii noștri, iar noi suntem cei care scriu sfârșitul scenariului. Tu ce crezi?"

L-am mai văzut pe acel om doar de câteva ori, în diferite locuri din cuprinsul acelui ținutul și în unele comunități care ne plăceau și mie și lui. Dar m-am gândit adesea la el. Urmărind cum se desfășoară evenimentele din lume, îmi amintesc de povestirea lui și mă întreb dacă noi vom termina de scris sfârșitul ei, în această viață. Oare, voi și cu mine vom fi cei care își vor reaminti?

Implicațiile povestirii pe care mi-a spus-o acest om sunt imense. În mod oficial, știm din istorie că instrumentele de care dispuneau civilizațiile din trecut – indiferent cât de vechi erau ele – erau mai puțin avansate decât tehnologia modernă. Dar, chiar dacă aceste popoare nu foloseau știința „modernă" pentru a-și rezolva problemele, poate că dispuneau de ceva ce chiar era mai bun. În discuțiile pe care le au istoricii și arheologii, acest subiect este, de regulă, cauza unor emoții și pasiuni intense.

„Dacă ei erau atât de avansați, unde sunt dovezile despre tehnologia lor?", întreabă experții. „Unde le sunt aparatele de prăjit pâinea, cuptoarele cu microunde și videorecorderele?" Găsesc că este foarte interesant faptul că,

atunci când se interpretează gradul de dezvoltare al unei civilizații, se ține seama atât de mult de *obiectele* pe care le-au construit acei oameni. Dar ce putem spune despre gândirea care a stat la baza a ceea ce au construit ei? Este adevărat că, din câte știu eu, nu s-a găsit niciodată vreun televizor sau vreo cameră video digitală, printre vestigiile arheologice din sud-vestul Americii (și, de fapt, în niciun alt loc) – dar se pune întrebarea: de ce?

E posibil, oare, ca atunci când vedem vestigiile unor civilizații avansate – precum cele din Egipt, Peru sau din Deșertul de sud-vest al Americii – noi să avem în față, de fapt, rămășițele unei tehnologii care era *atât de avansată*, încât acei oameni nu aveau nevoie de aparate de prăjit pâinea și nici de videorecordere? Poate că ei depășiseră stadiul în care aveau nevoie de o lume exterioară complexă și dezordonată. Poate că ei știau ceva despre ei înșiși, care le-a oferit *tehnologia interioară* necesară pentru a trăi altfel – iar noi am uitat această cunoaștere. Acea știință poate că le dădea tot ceea ce aveau ei nevoie ca să își susțină viața și să se vindece, într-un mod pe care noi doar acum începem să îl înțelegem.

Dacă acesta este adevărul, atunci poate că nu trebuie să privim mai departe decât în natură, pentru a înțelege cine suntem și care este rolul nostru în viață. Și poate că unele dintre ideile cele mai profunde și mai dătătoare de putere sunt deja disponibile, în contextul misterioaselor descoperiri ale lumii cuantice. În decursul ultimului secol, fizicienii au descoperit că materialul din care sunt făcute corpurile noastre și universul nostru, nu se supune întotdeauna legilor clare și riguroase ale fizicii, care au fost considerate „sacre", timp de aproape trei secole.

De fapt, la scara cea mai redusă a lumii noastre, chiar particulele din care suntem făcuți contrazic legile care spun că suntem separați unul de celălalt și că suntem limitați ca existență. La nivelul particulelor, totul pare să fie conectat

și infinit. Aceste descoperiri sugerează ideea că în interiorul fiecăruia dintre noi există ceva care nu este limitat de timp, de spațiu și nici chiar de moarte. Ideea de bază din aceste descoperiri este că, după câte se pare, noi trăim într-un univers „non- local", în care toate sunt întotdeauna interconectate. Dean Radin, un om de știință de la Institutul de științe noetice, a fost un deschizător de drumuri, care a investigat ce anume înseamnă, pentru noi, faptul de a trăi într-o astfel de lume.

„Non-localizarea", explică el, „înseamnă că, într-un mod anume, lucrurile ce par a fi separate nu sunt, de fapt, separate."[1] Există anumite aspecte ale noastre, ne sugerează Radin, care se extind dincolo de aici și acum și care ne permit să ne dispersăm peste tot, în spațiu și în timp. Cu alte cuvinte, acest „eu" care există în ființa noastră fizică, nu e limitat de pielea și părul care delimitează corpul nostru. Oricum ne-am decide să numim acest „ceva" misterios, îl avem cu toții – iar ceva-ul nostru se unește cu ceva-ul fiecărei alte persoane, pentru a crea acel câmp energetic care scaldă toate lucrurile. Se crede că acest câmp este rețeaua cuantică ce interconectează Universul, precum și matrița infinitezimală microscopică și energetică pentru toate lucrurile – începând de la vindecarea corpului nostru și până la crearea păcii în lume.

Pentru a deveni conștienți de adevărata noastră putere, trebuie să înțelegem ce este acest câmp și cum funcționează. Dacă oamenii din vechime – care au trăit în acel canion din nordul statului New Mexico sau în orice alt loc din în lume – au înțeles cum funcționează această parte uitată din noi, atunci e important să onorăm această cunoaștere pe care o aveau strămoșii noștri și să găsim, în vremurile noastre, un loc pentru știința lor.

Suntem noi conectați – cu adevărat conectați?

Știința modernă este foarte aproape de momentul rezolvării unuia dintre cele mai mari mistere ale tuturor timpurilor. Poate că nu veți auzi nimic despre acest subiect la știrile de seară și probabil că el nu va apare pe prima pagină a ziarelor.

Și totuși, cei aproape șaptezeci de ani de cercetări efectuate într-un domeniu al științei, numit „noua fizică", converg către o concluzie pe care nu o putem ignora.

Cheia 2: Orice lucru din lumea noastră este conectat cu orice alt lucru.

Chiar așa este! Aceasta este știrea care schimbă totul și care, pur și simplu, zguduie temeliile științei pe care o cunoaștem noi astăzi.

„Bine", ați putea spune, „noi am mai auzit de asta și înainte. Dar ce anume face ca această concluzie să fie ceva atât de deosebit? De fapt, ce înseamnă să fim astfel conectați?" Sunt întrebări foarte bune, iar răspunsurile s-ar putea să vă surprindă. Diferența dintre noile descoperiri și ceea ce credeam noi mai înainte este că, în trecut, doar ni *s-a spus* că această conexiune există. Datorită unor formulări tehnice, precum „dependența senzitivă de condițiile inițiale" (sau „efectul de fluture") și a unor teorii ce sugerează că ceea ce facem „aici" are efect „acolo", am putut să sesizăm destul de vag cum se manifestă această conexiune în viața noastră. Dar noile experimente ne conduc cu un pas mai înainte.

În plus față de faptul de a dovedi că suntem legați de toate lucrurile, cercetările demonstrează acum că această conexiune există *datorită* nouă. Starea de a fi conectați ne conferă puterea de a „trage sforile" în favoarea noastră, atunci când se pune problema modului în care ni se va schimba viața. În toate situațiile – începând de la căutarea